
Gelijk de Schrift zegt

J.G.Bulthuis

In Johannes 7:38 zegt Jezus: "Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt,...". Met deze uitspraak geeft de Heer twee zaken duidelijk aan. Ten eerste dienen gelovigen een 'Christusbeeld' te vormen zoals de Schrift (de bijbel) dat weergeeft. Ten tweede zullen zij in Hem 'geloven' op de wijze zoals de Schrift dat leert. Alle andere mogelijkheden zijn hierdoor uitgesloten: geen eigen gevormd idee over de Zoon des mensen, en geen zelfbedachte manier van geloven. Ook hier geldt 'de enge poort en de smalle weg'. Slechts één bron, één weg, één mogelijkheid en één manier. Door de enorme vervuiling in denken en doen van de christenheid in de loop van de achter ons liggende tweeduizend jaar is het voor déze tijd een eerste noodzaak geworden om hierin orde op zaken te stellen. Het 'gelijk de Schrift zegt' zal geheel terug dienen te keren in de plaats van de dictatuur van wat wij van de Schrift zeggen. Dit betekent enerzijds een ontdoen van al het onjuiste en onnodige in het denken en doen van allen die Jezus in deze eindtijd onvoorwaardelijk liefhebben en willen gaan volgen. Er zijn tegenwoordig nog zoveel eigen meningen en ideeën over wie Jezus is en hoe je moet geloven; naast de veelheid aan leringen die de theologen uit alle eeuwen ons hebben nagelaten. Zelfs in onze korte volle-evangelie-geschiedenis is hierin een wild- groei waar te nemen. Anderzijds zullen allen zich opnieuw moeten gaan oriënteren op die Schrift om een zuiver begrip te krijgen van de Heer en

Ten dele

om zijn wijze van geloven na te volgen. Daarbij levend in voortdurende gemeenschap met Jezus, zullen zij Hem leren kennen gelijk Hij werkelijk is om aan zijn beeld gelijkvormig te worden. Uit liefde tot de waarheid zoeken ook wij, met allen die zijn verschijning liefhebben, de dingen die boven zijn, waar de Christus der Schriften is.

Daar wij heel goed beseffen dat het onmogelijk is om de Zoon van God in een studieblad **in z'n geheel** te omschrijven en uit te leggen, doen wij daar geen poging toe. Alles wat tot nu toe van Hem in waarheid gekend wordt, is nog steeds ten dele (1 Kor.13:9). Hoewel we zeer dankbaar zijn voor het vele goede dat ons tot nu toe is overgeleverd (Mat.13:52), willen we waakzaam zijn om die erfenis niet te verabsoluteren. Waar de behoefte daartoe wel aanwezig is, vervalt men in de zelfde fout als de 'vaderen'. Zij stelden hun leer op en vervolgens bleef die eeuwenlang bindend voor het volk van God. Zo werden deze 'vaderen' tot blijvende heersers via hun verabsoluteerde leer. Maar God wil dit zo niet. Wonend in zijn nieuwe tempel, de levende gemeente van Jezus Christus, zegt Hij: *...het huis Israëls zal mijn heilige naam niet meer verontreinigen.....met de lijken van hun koningen* (Ezech.43:7-9). Helaas worden er zelfs al (ontslapen) koningen uit deze eeuw aanbeden. Juist ook in het charismatisch christendom. En wel door ongewijzigde handhaving van wat zij leerden. De geesten die in het historisch christendom de verwekkers waren van een dergelijke handelwijze, trachten eveneens in onze tijd hun verstarrend werk te doen.

De openbaring schrijdt evenwel voort en wij dienen die te volgen. Het onvolkomen kennen zal uiteindelijk overgaan in een 'ten volle kennen' (1 Kor.13:12c), maar dát is dan een kennen van het goddelijke leven zelf, in beleven en wandel. Dat is iets wat veel verder reikt dan het begrijpen en aanvaarden van welke theorie of leerstelling dan ook.

Daarbij zijn de heerlijke rijkdommen van Gods Koninkrijk waarover de bijbel spreekt, niet zo maar door één mens te omvangen. Als het bijvoorbeeld over de liefde gaat, schrijft Paulus dat wij, samen **met alle heiligen**,

De bijbel

in staat zijn de onbeperkte omvang ervan te vatten (Ef.3:18,19).

Wij ontmoeten soms christenen die bepaalde facetten van Jezus' wezen beter en dieper kennen en beleven dan wij; en ook wel eens andersom. We kunnen in het goede geval van elkaar leren om zodoende met alle heiligen vervuld te worden met Hem (Ef.1:23; Kol.3:11b).

Wat de Bijbel betreft, zullen wij dienen te begrijpen dat dit boek geen door God zelf gedicteerde geloofsbelijdenis of dogmatiek is. Het is veeleer een **getuigenis**; samengesteld uit vele godservaringen van gelovigen uit vroeger tijd in hun wandel met God. Hij kan dus niet zo maar naar de letter gelezen worden, maar dient door openbaring aan ons hart verklaard te worden. Het getuigenis bedoelt Gods liefde en leven, zijn gerechtigheid en waarheid ook in ons te verwekken. Daarom zal de letter van de bijbel nooit gebruikt mogen worden als bewijsbron en wapen voor eigen leerstellig gelijk. Wij willen ons echter wel geheel openen voor en eerbiedig luisteren naar de **geest** in het woord. Die zal de geest van ons denken doordrenken, opdat wij verjongd worden en de nieuwe mens aandoen op de meest praktische wijze (Ef.4:23,24a).

Het onderzoeken van de bijbel wordt sterk gestimuleerd door twee heerlijke beloften: *De Heer zal u in alles inzicht geven* (2 Tim.2:7b) en: *Zij zullen allen door God geleerd zijn* (Joh.6:45a). Zeker zal elk van God ingegeven schriftwoord nuttig zijn om ons te onderrichten, om onze voorstellingen en ideeën van en over de Christus en het geloven in Hem gelijk de Schrift zegt, te verbeteren (2 Tim.3:16).

Openbaring

Al eens eerder is gesteld dat het evangelie geen wetenschap is, maar een goddelijke wijze van leven voor de mens in een volkomen afhankelijkheid van Jezus Christus. Om die aan te leren is het natuurlijke verstand alleen onvoldoende, hoewel het volledig erbij wordt betrokken (Marc.12:30; 1 Kor.14:20; Hebr.10:16). Het wezenlijke in de onderwijzing is namelijk de openbaring door de Geest. De belofte geldt dat de zalving die

Geboren worden

wij van de Heer ontvangen hebben ons *over alle dingen leert* (1 Joh.2:27). Het 'door God geleerd zijn' geschiedt in de diepte van ons hart door de verlichting van de heilige Geest.

Deze verlichting is een onmisbaar element bij de bestudering van de bijbel (Ef.1:17-19). Waar dat te weinig aanwezig is in gelovigen, gaat het verstandelijke en theoretische overheersen. De gevolgen daarvan blijven niet uit. Men verwordt tot betweters en leertwisters met een mensonvriendelijke houding. Het is de Geest die levend maakt (Joh.6:63a). Vandaar: geen wetenschap maar leven, door openbaring.

In Johannes 3:6b zegt de Heer dat **wat uit de Geest geboren** (geworden) **is, is geest**(elijk). Het heerlijke van het nieuwe verbond is, dat de door God bedoelde ontwikkeling voor de gelovigen door zijn **Geest** in hen geschiedt op grond van hun geloof (Gal.3:11b). Het '*Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven*' wordt op deze wijze een blijde werkelijkheid (Jer.31:33a).

Dit in tegenstelling met het oude verbond, waar gold: *wie dat* (de opgelegde wet) *doet, zal daardoor leven* (Gal.3:12). Deze benadering leed echter schipbreuk door het vlees (Rom.8:3a). Het vlees is te zwak door de inwerking der boze geesten en mede door een zekere degeneratie van de mens. Het is behept met zwakheden en beschadigingen. Hierdoor hebben de demonen nog meer vrij spel.

Nú echter doet God door zijn Geest het wezenlijke werk Zèlf in hen die geloven en zich daarvoor openstellen vanuit hun liefde tot de waarheid (Rom.8:4). Door de Geest doet Hij de dingen 'van boven uit' in zijn kinderen geboren worden. Steeds weer; vanaf de bekering tot in het einde. Het is één van de verrukkelijke aspecten en mogelijkheden van de bediening der heerlijkheid (2 Kor.3).

De Geest maakt levend en leidt de zonen Gods. Daarom is het van groot belang om de door God ingegeven schriftwoorden te herkennen en te onderzoeken. Die kunnen ons door heropvoeding en verbetering terugvoeren naar de Christus der schriften. Deze kan dan in

Relatie

ons toenemen en wij in Hem (vers 17).
Vandaar het grote belang om zó'n relatie met de Heer te onderhouden dat zijn Geest ook werkelijk vat op ons heeft en zijn heilrijk werk, met onze medewerking, in ons kan doen.

Het evangelie van het Koninkrijk der hemelen is geen religie, maar spreekt over de relatie tussen God en de mens door Jezus Christus. In een intieme relatie wordt er mede 'geleerd' zonder dat er altijd persé gedoceerd moet worden. De voorbeeldfunctie is heel belangrijk. Het aanvoelen van de ander eveneens. Of de ander 'iets' laten voelen, ervaren. Dit is de non-verbale communicatie, dus contact hebben zonder woorden. Dit kan in de gemeenschap van God/Jezus en mens ook zo werken.

Een verhevigd gebeuren daarin is als de Heer Zich persoonlijk aan je openbaart. Daarvan leer je het meest. Daardoor leer je Hem kennen zoals Hij is. Je ontmoet tijdens zo'n spiritueel moment de Christus der Schriften Zèlf, het Leven en de Waarheid Zèlf, en dat heel direct. God heeft ons tot die vorm van gemeenschap met zijn Zoon geroepen (1 Kor.1:9). Binnen die intieme relatie zal Hij Zich aan zijn volgelingen in geest en in waarheid doen kennen gelijk Hij is. Alleen zó zal iedere christen die Hem waarlijk liefheeft, Jezus in al zijn heerlijkheid aanschouwen en ten volle leren kennen.

Zo blijven wij niet staan bij onze studie van het woord Gods op zich, maar komen mede tot Hem die ons leven wil zijn (Joh.5:39,40; Kol.3:4).

Geloven

Het op bijbelse wijze gaan geloven – geloven in Hem gelijk de Schrift zegt – ontstaat niet alleen door aanvaarding van een aantal theoretische waarheden en vaststaande heilsfeiten. Het eigenlijke leren ervan komt tot stand door het woord te doen zoals de bijbel dat ons toont. Door naar het woord te leven, erin te wandelen en ernaar te handelen, geloven we gelijk de Schrift zegt. De praktijk is hierin de beste leermeester.

Wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, brengt dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn (Fil.4:9). Een ieder nu, die deze mijn woor-

Gelijk de Schrift zegt

den hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man... (Mat.7:24).

Deze uitspraken van Paulus en Jezus liegen er niet om. Geloven is niet hetzelfde als eindeloos over het evangelie theoretiseren en discussiëren, maar is een uitwerken van het bijbels getuigenis in je dagelijkse doen en laten. Jacobus 1:22-27 en 2:14-26 geeft dat onder andere helder weer.

Iedere gelovige die hiermee ernst maakt, zal in die uitwerking verzekerd mogen zijn van de bijstand des Geestes. Door de Geest wordt onze inwendige mens gesterkt met kracht, opdat door ons geloof de Christus woning kan maken in onze harten (Ef.3:16,17a). Door de Geest ontvangen we mede kracht om de vijand te overwinnen (Ef.1:14). Door de Geest worden wij verder geheeld (1 Kor.6:11b). Zo werkt dat namelijk in het nieuwe verbond. Daardoor is in principe alles mogelijk voor wie gelooft. Het één geest zijn met Christus staat daar garant voor. Op een andere wijze zal het nooit gelukken.

In **Jézus** geloven gelijk de Schrift zegt, is zijn zoals Hij was en doen wat Hij deed. Wij zullen als zijn volgelingen in deze en de toekomstige tijd het ons niet meer kunnen veroorloven anders te zijn en te doen. Alle dingen ontwikkelen zich in de eindtijd naar een uiterste, naar een volheid. Ook Jezus' ware volk in geest en in waarheid. Het gaat daarbij om zijn evenbeeld te worden in gezindheid en in werken. Een andere mentaliteit hebben dan die van de Heer kan niet meer, en andere werken doen dan Hij ons toonde kan eveneens niet meer.

Gelóven gelijk de Schrift zegt, is zijn en doen gelijk de Schrift getuigt! Wat 'men' er ook van moge zeggen, laat ons dát alleen begeren en nastreven. De Geest bevestigt slechts wat van God is. Zo werkt de Heer door de Geest mee aan wat in ons leven en werken van Hem getuigt (Marc.16:20). De Geest wil namelijk Jézus verheerlijken (Joh.16:14a). Een gedegen en gelovig bestuderen van de vier evangeliën is hierbij een onmisbare noodzaak. De Geest kan ons dan datgene tonen en schenken wat van Jezus zelf is, zoals de Schrift het ons zegt (Joh.16:15).

Dorsten

In zijn nodiging om bij Hem te komen drinken van het levenswater, richt Jezus Zich slechts tot één categorie mensen: de dorstigen. Die verlangen en zoeken namelijk naar het ware leven in God, naar de gerechtigheid en de liefde, naar de vrede en de zuiverheid die in God zijn. In de zaligsprekingen worden zij ook al genoemd (Mat.5:1-12). Jezus' evangelie, inclusief het einddoel des geloofs, is immers niet aan de mens op te dringen en verplicht te stellen. Iets wat wel eens in de gezinnen gebeurt. De kinderen worden dan (op voorheen kerkse wijze) ertoe gedwongen. Maar dat bedoelt God niet. Het kindschap Gods, en nog meer het navolgers Gods worden, komt slechts tot stand door persoonlijk geloof en eigen keuze ervoor, uit vrije wil en uit een in het eigen hart aanwezige liefde tot de waarheid.

Bij wie dat aanwezig is en tevens behartigd wordt, ontstaat steeds meer een hunkeren en begeren naar goddelijk leven. Dit is het hongeren en dorsten naar de volle gerechtigheid. Voor zodanigen stelt Jezus zich geheel beschikbaar en opent Hij zijn leven voor hen. Als een stroom komt dat naar buiten tot hen: met woorden en daden, in gezindheid en voorbeeld, met zalving en kracht, in liefde en zachtmoedigheid. Tot verlossing en genezing, tot onderricht en vorming, tot bekrachtiging en stimulans. Zij herkennen dat en gaan ervan drinken.

Drinken

Het eten en drinken van Jezus' vlees en bloed is voor sommigen irritant (Joh.6:53). Het betekent namelijk dat het mogelijk is om zijn leven gaandeweg in jezelf over te nemen en uit te werken, zodat er een ontwikkeling op gang komt die leidt tot gelijkvormigheid aan zijn beeld (Rom.8:29; 1 Joh.3:2).

Daar moeten de navolgers wel wat voor doen en laten: zaken die in het vorige Studieblad aan de orde kwamen. Het komt er in ieder geval op neer dat er afgerekend zal moeten worden met eigen inzichten, meningen en leefwijze, en tegelijkertijd zal er een zich onderwerpen aan en navolgen van Jezus' geboden en wandel moeten plaatsvinden.

Dat vraagt om een gerichte en onafgebroken aandacht voor Hem alleen. Hij sprak toch: "*die kome tot Mij*". en

Dubbele opdracht

drinke. Het is een continu uitzien naar en verwachten van alles wat Hij uitzendt aan heil en leven. Daarbij wordt de bijbel biddend en naar de Geest luisterend tot in de details bestudeerd om de juiste informatie te verkrijgen. De keuze is immers '*gelijk de Schrift zegt*' en '*wat de Geest zegt*' (Joh.16:13). Het is een willen gaan leven van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat (Mat.4:4b).

Zo'n houding verplicht mede tot strijd vanwege de tegenwerking der boze geesten, en een opgeven van je eigen leven om Zijnentwil. De dorstigen zullen echter alles wat van Hem tot hen komt met grote liefde omarmen en in zich opnemen. Door een volkomen meegaan daarin gaat het in hen werken met kracht en doen wat het beoogt.

Om in Jezus te leren geloven gelijk de Schrift zegt, dienen wij twee bijbelse opdrachten uit te werken: afleren wat niet naar de Schrift is en aanleren wat er wel naar is. Het laatste gaat voorop. De Heer zelf prikkelt ons daartoe met zijn belofte in Lucas 11:9: *Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden*. Wie dus graag de Heer wil leren kennen gelijk Hij is, zal erom gaan bidden, in het woord ernaar gaan zoeken, en door dit volhardend aankloppen open gedaan worden om het geheimenis 'Christus' binnen te gaan (Kol.2:2).

Laat deze zaak niet slechts aan leraren en predikers over, want er staat immers geschreven: *Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren* (Jer.31:34a).

Door de waarheid beter te verstaan, worden ook de leugen en de dwaling duidelijker zichtbaar. Dan pas zijn zij ook af te leggen. Wij mogen beslist niet verstarren en denken alles al te bezitten. De kerk der eeuwen heeft op dit punt fouten gemaakt.

Is daar bij ons zicht op? Is er voldoende ontvankelijkheid voor het verdergaande? Is er bij ons geestelijke souplesse om onszelf te verbeteren? Alleen zó zal de mens opgevoed kunnen worden, opdat hij volkomen worde en tot alle goed werk volkomen toegerust

Toetsing

(2 Tim.3:17).

Of wij werkelijk in Jezus geloven gelijk de Schrift zegt, is eenvoudig te toetsen aan de (gods)vrucht in ons leven. *Een ieder, die liefheeft, kent God. Wie niet liefheeft, kent God niet* (1 Joh.4:7b,8a). Aan de vrucht kent men de boom (Mat.7:15-20). Indien namelijk een christen een levenshouding en -wandel toont die gekenmerkt wordt door de vrucht van de Geest – liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing (Gal.5:22) –, is hij waar. *Wie de eer zoekt van zijn zender, die is waar en er is geen onrecht in hem* (Joh.7:18b). Zo niet, ook al zijn z'n woorden mooi, dan deugt hij niet (Mat.7:21). Deze regel geldt voor allen. *Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft* (1 Joh.2:6). Is er een betere toetsing?

Jezus beloofde dat uit degene die van zijn water zou drinken, stromen van levend water zouden vloeien (Joh.7:38b). Zo'n gelovige wordt, net als de Heer, een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven (Joh.4:14). En wat kwam er niet uit Jezus te voorschijn aan leven? Onvoorstelbaar veel en heerlijk. Bij een geloven in Hem gelijk de Schrift zegt, zal geleidelijk aan dezelfde heerlijkheid zich gaan openbaren in hen die Hem navolgen. Zullen allen die zijn verschijning liefhebben de handen ineenslaan om geheel 'oorspronkelijk' te worden? Zullen zij zich ontdoen van alle onschriftuurlijke ballast? Zullen zij zich bekleden met Christus alleen? In geest en in waarheid? Hoe prachtig wordt dan de gemeente van de (nabije) toekomst.